

Het Bureau van de Orde

Onderwerp	Telefoonnummer	E-mailadres
N.a.w. gegevens advocatuur	070 - 335 35 29	adres@advocatenorde.nl
Centrale Controle Verordeningen	070 - 335 35 26	ccv@advocatenorde.nl
Landelijke financiële bijdrage	070 - 335 35 23	finorg@advocatenorde.nl
Opleiding: alle vragen (09.00-12.00 uur)	070 - 335 35 55	opl@advocatenorde.nl
Communicatie: Advocatenblad, brochures et cetera	070 - 335 35 52	pr@advocatenorde.nl
BalieNet certificaten	070 - 335 35 51	certificaat@advocatenorde.nl
Alle overige vragen van advocaten	070 - 335 35 71/86	helpdesk@advocatenorde.nl

Heeren, mr. M. van (Breda): Prof. Dr. Dorgelolaan 14 (5613 AM) postbus 3 (5600 AA) Eindhoven, tel. 040-2626600, fax 040-2626400, e-mail info@hollandlaw.nl
Huntjens, mr. E.G.M.G. (Heerlen): Vlotstraat 2-4 (6417 CB) Heerlen, tel. 045-5600987, fax 045-5742029, e-mail info@hvsadvocaten.nl
Ilik, mw. mr. E.: Concertgebouwplein 12-14 (1071 LN) postbus 75800 (1070 AV) Amsterdam, tel. 020-6641081, fax 020-6626818, e-mail info@abeln.nl

Knegtmans, mr. R.S. (Dordrecht): Kerkstraat 19 (5701 PL) postbus 422 (5700 AK) Helmond, tel. 0492-544435, fax 0492-527895, e-mail rknegtmans@dubachadvocaten.nl
Kroeks, mr. C.M.H. (Amsterdam): Stationsplein 29 (3511 ED) Utrecht
Krumpelman, mr. F.J.H.: Beursplein 37 (3011 AA) postbus 30117 (3001 DC) Rotterdam, tel. 010-2051166, fax 010-4124011, e-mail krumpelman@vhenb.nl

Kwaspen, mw. mr. A.L. (Den Haag): Frederiksplein 42 (1017 XN) postbus 545 (1000 AM) Amsterdam, tel. 020-5533600, fax 020-5533777
Mak, mw. mr. M.A.: Strawinskylaan 3127 (1077 ZX) postbus 75306 (1070 AH) Amsterdam, tel. 020-3017300, fax 020-3017350
Overkleef, mr. J.H.F.: Grote Oost 43 (1621 BR) postbus 2363 (1620 EJ) Hoorn, tel. 0229-249660, fax 0229-249894, e-mail dibuadvocaten@planet.nl
Raze, mr. H. (Bergschenhoek): Bergweg 192 (3035 BM) Rotterdam, tel. 010-2653093, fax 010-2653814
Schouten-Janssen, mw. mr. T.E.J.T. (Eindhoven): Statenlaan 3 (5223 LA) postbus 44 (5201 AA) Den Bosch, tel. 073-6278080, fax 073-6278090, e-mail vanierselluchtman@vanierselluchtman.nl
Timmermans, mw. mr. L.S. (Breda): Flight Forum 1 (5657 DA) postbus 666 (5600 AR) Eindhoven, tel. 040-2345670, fax 040-2345602, e-mail infoinbd@akd.nl
Vlijmen, mr. J.I. van: Laan van Zuid Hoorn 31 (2289 DC) Rijswijk, tel. 070-4131100, fax 070-3996196, e-mail info@bv-advocaten.nl

Vries, mr. M. de (Amsterdam): Generaal de la Rey laan 17-19 (1404 BM) postbus 215 (1400 AE) Bussum, tel. 035-6931044, fax 035-6918553, e-mail m.devries@vandiepen.com

NIEUW KANTOOR / ASSOCIATIE

Broeselske Van Vlijmen Advocaten (mrs. S.H. Broeselske en J.I. van Vlijmen) Laan van Zuid Hoorn 31 (2289 DC) Rijswijk, tel. 070-4131100, fax 070-3996196, e-mail info@bv-advocaten.nl

NAAMSWIJZIGING

Dijkman Advocaten te Enschede thans: **Dijkman Oude Breuil Advocaten**

BEZOEKADRES / POSTBUS / TEL. / FAX / E-MAIL

Lückers Advocaten te Heerlen: Tempusplein 29 (6411 ET) Heerlen, postbus is opgeheven
De Vries & Doornbos Advocaten te Zwolle: Hanzelaan 344 (8017 JL) Zwolle

Uitspraken geschillencommissie

GESCHILLENCOMMISSIE ADVOCATUUR

De advocaat is aansprakelijk voor fouten van door hem ingeschakelde hulppersonen, zoals een deurwaarder

BINDEND ADVIES GESCHILLENCOMMISSIE ADVOCATUUR D.D. 29 OKTOBER 2003 / ADV D03 0001

(mrs. Warner-Gorter, Geense, en drs. Hoogveen-De Klerk)

Feiten

De advocaat staat een cliënte bij in een echtscheidingszaak. Zij heeft een declaratie ten belope van € 274,02 niet voldaan omdat zij ontevreden is. De advocaat zou geen echtscheidingspecialist zijn en had haar moeten doorverwijzen naar een advocaat in een ander arrondissement ter vermindering van de kosten van een procureur. De advocaat is voorts onvoldoende bereikbaar geweest, en bovendien heeft een door hem ingeschakelde deurwaarder een fout gemaakt en meent zij de kosten die verbonden zijn aan het herstellen van die fout niet te behoeven te betalen. Zij vraagt een schadevergoeding die ten minste gelijk zou moeten zijn aan het nog openstaande bedrag van de declaratie. Uit het verweer van de advocaat blijkt dat zijn procureur een deurwaarder

De uitspraken zijn bewerkt door Germ Kemper, advocaat te Amsterdam. Bij de bewerking is de weergave van het standpunt van cliënt of advocaat over het algemeen ingekort; hier en daar zijn details weggelaten.

heeft ingeschakeld die abusievelijk het betekeningsexploit van de echtscheidingsprocedure niet tijdig aan die procureur heeft geretourneerd en op eigen kosten een nieuw exploit heeft uitgebracht. De advocaat heeft zijn cliënte daarover ingelicht en over de vertraging die daardoor is ontstaan. Hij neemt de stelling in dat dat tot zijn te honoreren werkzaamheden behoorde en hij niet aansprakelijk is voor fouten die zijn procureur of zijn deurwaarder begaat. De cliënte heeft, nadat van de fout bleek, een andere advocaat ingeschakeld en de bij de overdracht van het dossier behorende werkzaamheden behoren eveneens te worden gehonoreerd, aldus de advocaat.

Beoordeling van het geschil

De commissie stelt vast dat de advocaat bij de uitvoering van de overeenkomst van opdracht gebruik heeft gemaakt c.q. moeten maken van de hulp van andere personen te weten een procureur en een deurwaarder. De commissie stelt vervolgens vast dat de advocaat ingevolge artikel 6:76 Burgerlijk Wetboek in beginsel aansprakelijk is voor de gedragingen van deze hulppersonen. Hierbij merkt de commissie op dat deze aansprakelijkheid ook ziet op hulppersonen die via een andere hulppersoon, zoals in casu de procureur, bij de uitvoering van de

overeenkomst zijn betrokken. In het onderhavige geval had het op de weg van de advocaat gelegen de procureur duidelijk te instrueren omtrent het tijdig retourneren van het betekeningsexploot door de deurwaarder. Desgevraagd heeft de advocaat niet kunnen aantonen dit ook te hebben gedaan.

De commissie komt op grond van het vorenstaande tot het oordeel dat de advocaat de kosten die zijn gemoeid geweest met het herstellen van de door de deurwaarder begane omissie voor rekening van de advocaat dienen te komen.

De advocaat heeft naar het oordeel van de commissie in voornoemd zin dan ook niet gehandeld zoals van een redelijk bekwaam en redelijk handelend advocaat mag worden verwacht. De commissie stelt vervolgens vast dat het met het herstellen van de begane omissie samenhangend nadeel ongeveer overeenkomt met het nog openstaande deel van de declaratie. De commissie ziet daarin aanleiding te bepalen dat het in depot gestorte bedrag aan de cliënte wordt gerestitueerd.

Ten overvloede merkt de commissie nog op dat het, toen bleek dat de verstandhouding tussen partijen niet goed was (hetgeen de advocaat in elk geval na toezending van de brief van 26 juli 2002 van de cliënte duidelijk had kunnen zijn), voor de hand had gelegen dat de advocaat de cliënte conform de geldende kantoorklachtenregeling op kantoor had uitgenodigd voor een gesprek om te bezien of een geschil kon worden voorkomen dan wel minnelijk kon worden geregeld.

Voor het overige is de commissie van oordeel dat de klachten van de cliënt onvoldoende onderbouwd zijn tegenover de betwisting van de advocaat en dat ook overigens van de bespreking van deze klachten kan worden afgezien omdat deze niet tot een andere beslissing kunnen leiden.

Op grond van het voorgaande is de commissie van oordeel dat de klacht ten dele gegrond is.

Beslissing

De commissie stelt het bedrag dat de advocaat voor het verrichten van zijn diensten bij de cliënte in rekening mag brengen vast op hetgeen door cliënte feitelijk is betaald, zodat een bedrag van € 274,02 als niet verschuldigd wordt aangemerkt.

Met in achtneming van het bovenstaande wordt het depotbedrag aan de cliënt gerestitueerd.

De commissie wijst het meer of anders gevorderde af.

Noot

In casu bleek dat een deurwaarder een betekeningsexploot dat betrekking had op een uitgesproken echtscheiding niet tijdig had geretourneerd aan de procureur en moest kennelijk twee weken later een nieuw exploot worden uitgebracht. De deurwaarder deed dat op eigen kosten maar dat nam niet weg dat er toch een schadepost was ontstaan. De advocaat vond het reëel om voor de tijd die hijzelf aan de herstelwerkzaamheden en de uitleg aan zijn cliënte over de gang van zaken moest geven in rekening te brengen. Aldus werd de Geschillencommissie gedwongen een uitspraak te doen over de vraag of een advocaat aansprakelijk is voor ongelukken die een deurwaarder aaricht. Onverschillig daarbij lijkt het mij, of de advocaat zelf de deurwaarder heeft ingeschakeld dan wel dat zijn procureur de opdracht aan de deurwaarder gaf.

De Geschillencommissie stelt vast dat de aansprakelijkheid van de advocaat in dit geval bestaat, op grond van artikel 6:76 BW: 'Maakt de schuldenaar bij de uitvoering van de verbintenis gebruik van de hulp van andere personen, dan is hij voor hun gedragingen op gelijke wijze als voor eigen gedragingen aansprakelijk.' Ontsnapping aan die regel is mogelijk op grond van redelijkheid en billijkheid, zoals uit HR 21 mei 1999, NJ 1999/733 met noot JH blijkt. Die ontsnappingsroute lijkt mij in een geval als dit niet onbegaanbaar. Het gaat hier niet om een situatie waarin de uitvoerder van een opdracht een derde inschakelt, omdat dat makkelijk uitkomt of omdat hij de eigen expertise niet in huis heeft. Een deurwaarder (net als een procureur) is een onmisbare hulppersoon, die krachtens een wettelijke regeling een handeling kan verrichten die de advocaat zelf nooit had kunnen verrichten. Ik proef iets onredelijks in de gedachte dat de advocaat in dat geval aansprakelijk zou zijn voor het handelen of nalaten van een hulppersoon zonder wie de opdracht, kenbaar voor de opdrachtgever, nimmer volvoerd had kunnen worden. Kennisneming van Algemene Voorwaarden zoals die door verschillende advocatenkantoren worden gehanteerd, leert overigens dat men het er natuurlijk niet graag op aan laat komen; in al die voorwaarden wordt uitdrukkelijk de aansprakelijkheid ex artikel 6:76 BW uitgesloten. Weer iets anders is of de advocaat er prudent aan deed om zijn bemoeienissen met het herstel van de fout in rekening te willen brengen. Strikt genomen zou de advocaat die kosten wellicht op de deurwaarder kunnen verhalen (en de daaraan verbonden werkzaamheden aan cliënt in rekening kunnen brengen?) maar wie daar begrijpelijkerwijs van afziet zou even begrijpelijk handelen door ook de cliënt er maar niet mee lastig te vallen.

GJK

- Alle disciplinaire beslissingen die sinds 1986 in het Advocatenblad zijn gepubliceerd zijn ook te vinden op www.advocatenorde.nl en BalieNet
- Publicatie in deze rubriek geschiedt door de Commissie Disciplinaire Rechtspraak, bestaande uit mr. H.J.A. Knijff, mr. J.D. Loorbach, mr. I.E.M. Sutorius mr. G.J. Kemper en mr. C.H.B. Winters.

NEERLEGGEN VAN OPDRACHT

Hof van Discipline, 7 april 2003, nr. 3667

(mrs. Franssen, Beker, Van der Hel, Tonkens-Gerkema en Driessen-Poortvliet)

Raad van Discipline 's-Hertogenbosch, 1 juli 2002

(mrs. Houterman, Van Dooren, Peeters, Erkens en Martens)

Neerleggen door een advocaat van een opdracht van zijn cliënt.

- *Advocatenwet artikelen 13, 46 (2.1 Wat in het algemeen niet betaamt)*
- *Gedragsregel 9 leden 2 en 3.*

Feiten

Mr. X stond klager bij in een procedure. Na het wisselen van conclusies van eis en van antwoord is namens klager pleidooi gevraagd. Bij brief van 20 juli 2000 deelde mr. X aan klager mee dat hij in de procedure om pleidooi had verzocht om voor klager de benodigde tijd te winnen om een andere advocaat in te schakelen. In het kader van de gefinancierde rechtsbijstand bleek het niet mogelijk te zijn om een advocaat aangewezen te krijgen. Klager heeft de deken verzocht om gebruik te maken van zijn aanwijzingsbevoegdheid ex art. 13 van de Advocatenwet. Bij brief van 2 oktober 2000 heeft de deken aan klager laten weten dat art. 13 van de Advocatenwet op procedures ziet die nog moeten dienen en dat in casu sprake was van lopende zaken waarin klager werd bijgestaan door mr. X, die Gedragsregel 9 lid 3 in acht te nemen had bij de beëindiging van in behandeling zijnde zaken; voor zoveel binnen zijn competentie vallend heeft de deken mr. X als advocaat aangewezen. De deken heeft afschrift van deze brief aan mr. X gezonden. Het pleidooi was bepaald op 18 januari 2001. Daags voor het pleidooi schreef mr. X in een brief aan de rechtbank dat hij vanwege een vertrouwensbreuk niet langer bereid was om klager als cliënt te beschouwen en niet anders kon dan zijn procureur opdracht te geven zich met onmiddellijke ingang aan de zaak te onttrekken met de mededeling dat mr. X niet ter zitting zou pleiten. Mr. X heeft de brief niet aan de rechtbank doch aan de procureur van de wederpartij gefaxt blijkens het faxnummer op de brief. De procureur van klager heeft zich aan de zaak onttrokken. Bij het pleidooi is slechts de wederpartij van klager verschenen en heeft deze om vonnis gevraagd. Bij vonnis van 7 maart 2001 heeft de rechtbank de vorderingen van klager afgewezen.

Inhoud van de klacht

Mr. X heeft zich als advocaat van klager in een procedure, waarin pleidooi was bepaald, teruggetrokken zonder dat klager bijstand genoot van een opvolgend advocaat. Daardoor is in de zaak niet voor klager gepleit en is daarna op verzoek van de wederpartij vonnis gewezen,

waarbij de vorderingen van klager zijn afgewezen. Mr. X heeft klager de datum van het pleidooi niet doen weten.

Overwegingen van de raad

Als gevolg van een vertrouwensbreuk tussen klager en mr. X heeft mr. X klager medegedeeld hem niet langer in een bepaalde procedure te willen bijstaan. Wanneer een advocaat besluit een hem verstrekte opdracht neer te leggen, dient hij dat op een zorgvuldige wijze te doen en dient hij ervoor te zorgen dat zijn cliënt daarvan zo min mogelijk nadeel ondervindt. Mr. X heeft nadat hij klager bij brief van 20 juli 2000 te kennen heeft gegeven klager niet langer als raadsman te willen bijstaan, in de zaak om pleidooi gevraagd. Toen klager op de datum van het pleidooi nog geen andere advocaat had gevonden heeft mr. X om een nieuwe datum gevraagd, welke datum werd bepaald op 18 januari 2001. Toen bleek dat klager nog steeds geen advocaat had gevonden heeft mr. X zijn procureur gevraagd zich uit de procedure terug te trekken, waarbij mr. X tevens om aanhouding van de zaak heeft gevraagd. De raad is van mening dat mr. X in dezen de zorgvuldigheid heeft betracht die van hem mocht worden verwacht. Hij heeft voldoende maatregelen genomen waardoor klager een halfjaar de gelegenheid heeft gehad een andere advocaat te zoeken. De raad is van mening dat klager na een halfjaar mr. X niet kan verwijten dat hij geen opvolgende advocaat heeft gevonden om zijn belangen in deze zaak te behartigen. De klacht dient derhalve als ongegrond te worden afgewezen.

Overwegingen hof

Nadat mr. X op 20 juli 2000 aan klager had laten weten niet langer bereid te zijn hem als raadsman bij te staan en klager had verzocht om een opvolgend advocaat te zoeken, had het op zijn weg gelegen om bij klager te informeren naar de stand van zaken. Gebleken is dat klager het nodige gedaan heeft om zich te voorzien van bijstand door een opvolgend advocaat. Klager heeft getracht om een advocaat aangewezen te krijgen zowel op grond van de Wet op de Rechtsbijstand alsook op grond van de aanwijzingsbevoegdheid van de deken ex art. 13 van de Advocatenwet. Op grond van de Wet op de Rechtsbijstand kan slechts een advocaat worden toegevoegd en niet worden aangewezen. De deken had geen bevoegdheid om mr. X als advocaat aan te wijzen omdat mr. X niet binnen het arrondissement van de deken ressorteerde. Tot aanwijzing van een andere advocaat was het nog niet gekomen op de datum dat het pleidooi plaatsvond. Mr. X moet hebben geweten dat klager moeite had met het vinden van een nieuwe advocaat, zeker gezien de brief van de deken van 2 oktober 2000, gericht aan klager, waarvan mr. X afschrift ontving. Ter zitting heeft klager onweersproken gesteld dat hij vanaf 20 juli 2000 voortdurend mr. X, althans zijn secretaresse, op de hoogte heeft gehouden van de stand van zaken bij

het zoeken naar een opvolgend advocaat. Onder deze omstandigheid heeft mr. X gehandeld zoals een behoorlijk advocaat niet betaamt en in strijd met Gedragsregel 9 lid 3 door daags voor een gepland pleidooi de procureur te instrueren zich aan de zaak te onttrekken en niet zelf op het pleidooi te verschijnen. Temeer niet nu klager ter zitting heeft verklaard dat hij eerst op 22 januari 2001, derhalve vier dagen na het pleidooi, kennis kreeg van de datum van het pleidooi en van de omstandigheid dat mr. X noch zijn procureur aldaar ter zitting zou verschijnen. Mr. X heeft weliswaar de suggestie aan de rechtbank gedaan om de zaak aan te houden, doch een uitdrukkelijk verzoek om aanhouding is niet gedaan. Daarbij is overigens niet zeker dat de suggestie van mr. X om de zaak aan te houden de rechtbank ook tijdig heeft bereikt nu de fax niet is verzonden aan het faxnummer van de rechtbank.

De grief treft derhalve doel, zodat de beslissing waarvan beroep dient te worden vernietigd. De klacht wordt alsnog gegrond bevonden. Het hof acht de maatregel van berisping passend.

Volgt

- Vernietigt de beslissing van de Raad van Discipline 's-Hertogenbosch en opnieuw rechtdoende.
- Verklaart de klacht alsnog gegrond.
- Legt aan verweerder de maatregel op van berisping.

ONBEHOORLIJKE BELANGENBEHARTIGING

Hof van Discipline, 11 april 2003, nr. 3712

(mrs. Zwitser-Schouten, Gründemann, Mendlik, Creutzberg en Fiévez)

Raad van Discipline Amsterdam, 18 november 2002

(mrs. Van Bennekom, Ardenne, Romijn, Remme en Rigters)

Onbehoorlijke belangenbehartiging.

Tuchtrecht en artikel 6 EVRM

- *Advocatenwet artikelen 46, 46b, 48 lid g, 49 lid f (6 Tuchtprocesrecht)*
- *Artikel 6 EVRM*
- *Gedragsregels 1, 37*

Bevoegdheid van de raad

Mr. X heeft gesteld dat de raad onbevoegd is om van deze klacht kennis te nemen. Mr. X stelt dat art. 46b Advocatenwet, waarin de samenstelling van de raad is geregeld, onverbindend is wegens strijd met art. 6 EVRM.

Op de tuchtrechtspraak voor advocaten is art. 6 EVRM van toepassing omdat de vaststelling van burgerlijke rechten en verplichtingen in het geding kan zijn.

De tuchtrechtspraak zoals deze is geregeld in de Advocatenwet voorziet in bij de wet ingestelde rechtsprekende colleges, waarvan de bevoegdheid eveneens bij de wet is geregeld. De gewenste deskundigheid bij de behandeling rechtvaardigt dat deze colleges ten dele zijn samengesteld uit beroepsgenoten die worden gekozen op de in de Wet

voorzien wijze, naast met rechtspraak belaste leden van de rechterlijke macht die worden benoemd door de Minister van Justitie onderscheidenlijk de Kroon. Alle leden van deze colleges worden benoemd voor een bepaalde vaste termijn van vier onderscheidenlijk vijf jaren, met dien verstande dat de leden-advocaten van de Raden van Discipline worden gekozen voor ten hoogste vier jaren. Deze wijze van benoeming alsmede de regeling incompatibiliteiten bieden voldoende waarborg voor hun onafhankelijkheid. De enkele omstandigheid dat beroepsgenoten in die colleges zitting hebben, is onvoldoende grond voor de veronderstelling dat zulks afbreuk zou doen aan de onpartijdigheid van die colleges. Daarnaast biedt de samenstelling van het Hof van Discipline, dat in meerderheid bestaat uit met rechtspraak belaste leden van de rechterlijke macht, nog een extra waarborg voor een onafhankelijke en onpartijdige behandeling in hoger beroep.

De raad is derhalve bevoegd.

Overwegingen van het hof ten aanzien van de bevoegdheid

Mr. X stelt zich in het kader van de door hem gestelde strijdigheid van de artikelen 46 en verder van de advocatenwet met het EVRM primair op het standpunt dat het Nederlandse tuchtrecht voor advocaten onder de werking valt van art. 6 lid 3 EVRM, het art. betreffende een 'criminal charge'.

Gevolg hiervan is, aldus mr. X, dat het tuchtrecht in elke fase van de procedure de waarborgen van art. 6 EVRM dient te bieden, onder andere de onschuldpresumptie, het recht om te zwijgen en de verplichting om daarop in elke fase van de vervolging te wijzen, en het recht van de verwerende advocaat om getuigen à charge te ondervragen en getuigen à decharge op te (doen) roepen.

In de diverse hier relevante arresten van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (verder 'EHRM') is in chronologische volgorde en kort samengevat als volgt beslist:

- In het arrest van 8 juni 1976 inzake Engel besliste het EHRM dat een tuchtprocedure als een strafvervolging in de zin van art. 6 EVRM wordt beschouwd wanneer zij daarmee bepaalde kenmerken gemeen heeft, te weten de aard van het delict en de ernst van de straf.
- In het arrest van 23 juni 1991 inzake Le Compte e.a. heeft het EHRM de regel van het Engel-arrest uitgewerkt. Volgens het EHRM kan een disciplinaire vervolging als zodanig niet worden gekenmerkt als een 'strafvervolging', maar kan dit in bepaalde gevallen anders liggen. Een disciplinaire vervolging met als resultaat schorsing in de uitoefening van de praktijk raakt het recht om een beroep te praktiseren en daarmee een recht van privaatrechtelijke aard, waarmee art. 6 lid 1 toepasselijk is.

Aangezien het disciplinaire geschil met als mogelijke maatregel schorsing in de uitoefening van de praktijk is aan te merken als betrekking hebbend op 'burgerlijke rechten en verplichtingen' moet dit geschil voor de verweerder het recht inhouden op een onderzoek

van zijn zaak door een 'rechterlijke instantie' die aan de voorwaarden van art. 6 lid 1 EVRM voldoet. Dit 'recht op een rechterlijke instantie' betreft zowel de beoordeling van de feiten als van het recht.

Echter, art. 6 lid 1 verplicht de verdragsluitende staten niet om geschillen ten aanzien van 'burgerlijke rechten en verplichtingen' te onderwerpen aan procedures die in elk van hun stadia in overeenstemming met art. 6 lid 1 plaatshebben. De noodzaak van soepelheid en doeltreffendheid rechtvaardigt het voorafgaand optreden van administratieve of beroepsorganen en, a fortiori, van rechtsprekende organen die niet in alle opzichten aan dezelfde voorschriften voldoen.

Ter beoordeling van de vraag of (in dat geval) de Raad van Beroep kan worden aangemerkt als een 'rechterlijke instantie' in de zin van art. 6 lid 1 achtte het EHRM de duur van de zittingsperiode van de leden van die raad (6 jaar) een verdere waarborg van onafhankelijkheid.

- In het arrest van 10 februari 1983 inzake *Le Compte e.a.* achtte het EHRM het niet nodig om de vraag te beantwoorden of de betreffende tuchtprocedure een 'strafvervolging' in de zin van het EVRM inhield aangezien het volgens *Le Compte c.s.* ingeroepen art. 6 lid 1 EVRM zowel in burgerlijke als in strafzaken van toepassing is.

Het EHRM oordeelde verder dat de persoonlijke onpartijdigheid van de leden van een 'rechterlijke instantie' diende te worden aangenomen tenzij het tegendeel werd bewezen. In het bijzonder vormde de wijze van benoeming van geneesheren in de Raden van Beroep geen reden om hen van partijdigheid te beschuldigen aangezien zij niet werden benoemd als vertegenwoordigers van de Orde der Geneesheren maar in hun persoonlijke hoedanigheid, net zoals de rechterlijke ambtenaren die door de Koning waren benoemd.

- In het arrest van 26 oktober 1984 inzake *De Cubber* oordeelde het EHRM dat in het geval van een 'strafvervolging' ook de lagere rechterlijke instanties de waarborgen van art. 6 lid 1 dienden te bieden. In tegenstelling tot de geschillen waarop (onder andere) de zaak *Le Compte* betrekking had, welke geschillen volgens het nationale recht van de betreffende staten niet het stempel burgerlijk of strafrechtelijk hadden maar disciplinair of administratief, ging het volgens het EHRM in het geval van *De Cubber* om een proces dat zowel volgens de nationale wet als volgens de normen van het verdrag een strafproces was. De motivering van de eerdere (*Le Compte e.a.*) uitspraken inzake disciplinaire geschillen kan niet een verzwakking rechtvaardigen van de eisen die art. 6 lid 1 stelt aan een klassiek strafproces, aldus het EHRM.
- In het arrest van 22 mei 1990 inzake *Weber* oordeelde het EHRM dat de verdragsluitende staten het recht hebben om een onderscheid aan te brengen tussen strafrecht en disciplinaire regels, zolang het wezen en het doel van art. 6 EVRM niet wordt aangetast. Het EHRM toetst daarbij aan drie criteria, te weten:
 1. Behoort een vergrijp volgens het wettelijke systeem van de nationale

staat tot het strafrecht of tot het disciplinaire recht?

2. Wat is de aard van de overtreding? Voor deze toetsing is van belang of de strafbepaling tegen eenieder is gericht, in tegenstelling tot bijvoorbeeld Disciplinaire gedragsregels die specifiek gelden binnen bepaalde (beroeps)groepen.
3. Wat is de aard en de zwaarte van de opgelegde straf?
 - In relatie tot het EVRM heeft het hof in eerdere uitspraken geoordeeld:
(uitspraak nr. 1624 van 15 juni 1992):
 - dat op de tuchtrechtspraak voor advocaten art. 6 EVRM van toepassing is omdat, daargelaten of tuchtrechtspraak moet worden beschouwd als een vorm van strafvervolging, de vaststelling van burgerlijke rechten en verplichtingen in het geding kan zijn.
 - Dat de enkele omstandigheid dat beroepsgenoten in de Nederlandse tuchtrechtcolleges voor advocaten zitting hebben onvoldoende grond is voor de veronderstelling dat zulks afbreuk zou doen aan de onpartijdigheid van die colleges.
 - Dat daarnaast de samenstelling van het Hof van Discipline, dat in meerderheid bestaat uit met rechtspraak belaste leden van de rechterlijke macht, nog een extra waarborg biedt voor een onafhankelijke en onpartijdige behandeling in hoger beroep
 - en
(uitspraak van 10 januari 1994, nummer 1822):
 - dat een tuchtrechterlijke klacht ter zake van een handelen in strijd met hetgeen een behoorlijk advocaat betaamt in de zin van art. 46 van de Advocatenwet, niet beschouwd moet worden als een 'criminal charge' in de zin van art. 6 EVRM.

Geheel in lijn met deze eerdere beslissingen oordeelt het hof als volgt:

Getoetst aan de criteria van het Weber-arrest is de in de Advocatenwet opgenomen tuchtrechterlijke procedure niet aan te merken als de behandeling van een 'criminal charge'. Deze procedure is noch volgens het Nederlands wettelijke systeem tot het strafrecht te rekenen, noch bevat het daarbij toe te passen tuchtrecht normen die de hele bevolking kunnen treffen, noch zijn de mogelijk aan advocaten op te leggen maatregelen qua aard en zwaarte als strafrechtelijk van karakter aan te merken. Het feit dat de Advocatenwet de term 'straffen' gebruikt en voor een aantal procesregels op overeenkomstige wijze gebruikmaakt van regels van het Wetboek van Strafvordering, onder andere in geval van wraking, maakt dat niet anders.

De rechtsregel van het *De Cubber*-arrest die inhoudt dat, indien sprake is van een 'criminal charge', net als bij een proces dat ook volgens de nationale wet een strafproces is en wordt uitgevoerd door een gewone rechterlijke instantie, ook de lagere rechterlijke instantie (in casu: de raad) de waarborgen moet bieden van art. 6 lid 1 EVRM, is hier niet van toepassing omdat ten deze géén sprake is van een 'criminal charge'.

De door mr. X op onderdelen gewraakte wettelijke wijze van benoeming van de leden van de raad betreft bovendien met name uit-

zonderingssituaties bij tussentijdse vacatures. De door mr. X getrokken conclusie dat de benoemingstermijn in dergelijke gevallen ‘dus’ volgens de Straatsburgse jurisprudentie te kort is, miskent in elk geval dat het EHRM in het Le Compte-arrest van 1981 de gebruikelijke termijn van benoeming slechts als een extra waarborg van onafhankelijkheid heeft genoemd. Daaruit is geenszins omgekeerd af te leiden, zoals mr. X kennelijk bepleit, dat reeds op zichzelf de enkele mogelijkheid van een incidenteel korte benoemingstermijn van een lid van de raad strijd oplevert met de eisen van art. 6 lid 1 EVRM.

Voor het overige stuit ook deze stellingname van mr. X af op het gegeven dat de tuchtprocedure van de Advocatenwet volgens de regels van het hiervoor genoemde Le Compte-arrest hoe dan ook in laatste instantie wordt beslist door het Hof van Discipline als een instantie die de waarborgen van art. 6 EVRM biedt, zowel ten aanzien van de feiten als ten aanzien van het recht.

Hetzelfde oordeel als hiervoor opgenomen treft de – overigens zonder onderbouwing gebleven – stelling van het beroepschrift, inhoudende dat art. 46b lid 11 van de Advocatenwet dat inhoudt dat een lid van de raad nog mag beslissen in zaken waaraan hij voor het aflopen van zijn zittingstermijn heeft deelgenomen, ‘dus’ ook in strijd met art. 6 EVRM.

Mr. X heeft ten slotte strijdigheid gesteld van art. 49 lid 4 van de Advocatenwet met art. 6 EVRM doordat slechts de raad getuigen kan oproepen en de beklaagde advocaat niet de mogelijkheid zou hebben om vragen aan de getuigen te stellen. Daargelaten of dat laatste juist is, ook dit aspect gaat alleen op in het betoog van verweerder dat de tuchtprocedure als de behandeling van een ‘criminal charge’ in de zin van art. 6 lid 1 EVRM is aan te merken. Dit betoog is in het bovenstaande onjuist bevonden.

Het hof acht de raad mitsdien bevoegd om van de klacht kennis te nemen.

EIGEN VERANTWOORDELIJKHEID ADVOCAAAT

Raad van Discipline 's-Gravenhage, 14 april 2003
(*mrs. Verhoeven, Gilhuis, Van Hilten-Kostense, Meijer en Verhulst*)

Plaatsvervangend voorzitter Raad van Discipline 's-Gravenhage,
14 oktober 2002
(*mr. J.S.W. Holtrop*)

Een advocaat heeft een ruime mate van vrijheid om de belangen van zijn cliënt te behartigen op een wijze als hem in overleg met die cliënt goeddunkt. De advocaat heeft daarbij de leiding en dient vanuit zijn eigen verantwoordelijkheid te bepalen met welke aanpak de belangen van zijn cliënt het best zijn gediend.

- *Advocatenwet artikel 46 (1.2 De vereiste communicatie met de cliënt)*
- *Gedragsregels 8 en 9 lid 1*

Feiten

Mr. X gaat de belangen behartigen van klager in twee procedures die op dat moment al in een vergevorderd stadium verkeren. In de ene procedure neemt hij een akte, nadat hij deze in concept aan klager heeft toegestuurd en dat vervolgens met hem heeft besproken. Mr. X legt de akte niet in tweede concept aan klager voor. In de andere procedure stelt mr. X ten behoeve van een comparitie van partijen een concept-pleitnota op, die hij met klager doorneemt. Daarna verwerkt hij klagers opmerkingen, voorzover relevant, in de definitieve pleitnota. Deze komt pas laat in de avond, voorafgaand aan de comparitie, gereed en klager heeft aldus niet de gelegenheid om die herziene versie vóór de zitting nog eens in te zien.

Klacht

Naast andere klachtonderdelen zijn de grieven van klager, kort samengevat, dat mr. X de akte niet op voorhand met hem heeft besproken en dat mr. X niet bereid is geweest een tweede concept, met verbeteringen, van de pleitnota aan klager ter goedkeuring voor te leggen.

Overwegingen plaatsvervangend voorzitter

Naar mr. X (uiteindelijk) onweersproken heeft gesteld heeft hij klager op voorhand de concept-akte ter bestudering aangeboden en deze met hem doorgesproken voordat de akte in het geding werd gebracht. Uit de stukken blijkt verder dat mr. X op voorhand een concept-pleitnota aan klager heeft gefaxt. Naar mr. X onweersproken heeft gesteld heeft hij het concept vervolgens met klager besproken en diens opmerkingen, voorzover relevant, in de pleitnota verwerkt.

Een advocaat heeft een ruime mate van vrijheid om de belangen van zijn cliënt te behartigen op een wijze als hem in overleg met die cliënt goeddunkt. De advocaat heeft daarbij de leiding en dient vanuit zijn eigen verantwoordelijkheid te bepalen met welke aanpak de belangen van zijn cliënt het best zijn gediend.

Uit de stukken is geenszins gebleken dat mr. X onvoldoende met klager heeft overlegd over zijn werkwijze en over de inhoud van de processtukken. Ook overigens is geenszins gebleken dat mr. X heeft gehandeld in strijd met hetgeen een behoorlijk advocaat betaamt. De klacht is (in alle onderdelen) kennelijk ongegrond.

Overwegingen van de raad

In de verzetprocedure formuleert de raad het verweer van mr. X als volgt.

Mr. X is van mening dat het commentaar van klager op de concept-akte, voorzover terzake dienend, voldoende in de akte is opgenomen. Hij heeft klager niet toegezegd dat hij een herziene concept-akte ter lezing toegezonden zou krijgen, voordat de akte naar de rechtbank zou worden toegezonden. Hij heeft de terzake relevante opmerkingen van klager op de juiste wijze in de uiteindelijke pleitnota verwerkt. Klager heeft inderdaad niet de gelegenheid gekregen de verbeterde pleitnota nog eens in te zien, nu het herziene stuk pas laat in de avond voorafgaand aan de comparitie gereed was en klager het eens was met de uitgangspunten en de strategie zoals in de pleitnota aangegeven.

De raad bespreekt dit verweer niet expliciet, maar volstaat met de overweging dat de raad zich kan verenigen met het oordeel van de voorzitter.

Volgt

Ongegrondverklaring van het verzet.

AFSPRAAK IN TUCHTPROCEDURE NIET NAGEKOMEN

Raad van Discipline Amsterdam, 14 april 2003

(mrs. Kist, Hamer, De Meyere, Van der Plas en Rigters)

De advocaat die een ten overstaan van de Raad van Discipline gemaakte afspraak tot regeling van de kwestie waarop de klacht betrekking heeft niet nakomt, handelt niet behoorlijk.

- *Advocatenwet artikel 46 (2.1 Wat in het algemeen niet betaamt)*
- *Gedragsregel 1*

Feiten

In augustus 2001 wordt een klacht behandeld tegen mr. X. In het proces-verbaal van de zitting wordt vastgelegd dat mr. X een bedrag van f 800 zal overmaken aan een charitatieve instelling en dat de klacht wordt ingetrokken. Vervolgens maakt mr. X een bedrag over aan een andere charitatieve instelling dan in het proces-verbaal genoemd. De klager begint vervolgens een kantongerechtsprocedure tegen mr. X, strekkende tot nakoming van de oorspronkelijke afspraak, waarop mr. X de bevoegdheid van de kantonrechter betwist en de nietigheid van de dagvaarding bepleit. De kantonrechter verwerpt deze verweren alsmede een inhoudelijk verweer en veroordeelt mr. X tot betaling van het oorspronkelijk overeengekomen bedrag, vermeerderd met de wettelijke rente. Mr. X wordt ook in de kosten van de procedure veroordeeld. De deken brengt ambtshalve als bezwaar bij de Raad van Discipline aan dat mr. X op eigen initiatief en zonder overleg anders heeft gehandeld dan ten overstaan van de Raad van Discipline was overeengekomen.

Beoordeling

Uit de stukken en uit hetgeen ter mondelinge behandeling van de klacht bij de raad naar voren is gekomen is genoegzaam komen vast te staan dat mr. X bewust op eigen initiatief en zonder overleg met en instemming van de oorspronkelijke klager een andersgerichte betaling heeft gedaan dan ten overstaan van de Raad van Discipline was overeengekomen. De bij de Raad van Discipline overeengekomen regeling was getroffen ter beëindiging van een tegen mr. X ingediende klacht.

De raad is van oordeel dat van een behoorlijk advocaat mag worden verwacht dat hij een afspraak, die ten overstaan van de Raad van Discipline is getroffen teneinde een tegen die advocaat ingediende klachtprocedure te beëindigen, stipt nakomt.

Mr. X is de overeengekomen regeling niet stipt nagekomen en heeft bovendien, nadat hem gebleken was dat diegene met wie die regeling was getroffen zich niet kon verenigen met de door mr. X zelfstandig gewijzigde betalingsregeling, niet alsnog spoorslags op juiste wijze betaalt, maar heeft het aan laten komen op een gerechtelijke procedure waarin hij ook nog op allerlei formele gronden verweer gevoerd heeft. De raad acht een dergelijke handelwijze dermate in strijd met hetgeen een behoorlijk advocaat betaamt, dat hij de maatregel van een berisping op haar plaats acht.

Beslissing

De Raad van Discipline verklaart het bezwaar gegrond en legt aan mr. X de maatregel van berisping op.

INZAGE STRAFDOSSIER AAN JOURNALISTEN

Raad van Discipline Amsterdam, 14 april 2003

(mrs. Van Bennekom, Hamming, Röttgering, Remme en Verweel-Stokman)

Het ter beschikking stellen van stukken uit een strafdossier door een advocaat aan de media.

- *Advocatenwet Artikel 46*
(1.1. Beleidsvrijheid; 1.3. Geheimhoudingsplicht; 2.2. Bezwaren van de deken)
- *Gedragsregel 6, 10*

Feiten

In de krant is een artikel verschenen over de omstandigheden waaronder de oudste dochter van de cliënte van mr. X om het leven is gekomen. De strafzaak tegen de cliënte van mr. X en haar toenmalige vriend trok landelijk grote aandacht. Voorafgaand aan de betreffende publicatie waren al bijzonderheden over de strafzaak en de achtergronden van de betrokkenen in de openbaarheid verschenen. Aan het slot van het artikel is in een kader aangegeven dat mr. X stukken uit het strafdossier aan de journalisten van de betreffende krant ter inzage heeft gegeven en vermeld waarom hij dat heeft gedaan. Er is een schriftelijke overeenkomst opgesteld tussen de betrokken journalisten en mr. X.

De cliënte van mr. X heeft mr. X schriftelijk toestemming gegeven om een overeenkomst tot openbaarmaking aan te gaan met de betreffende journalisten van de kranten. Zij heeft voorts ingestemd met de afgesproken gang van zaken, de uiteindelijke tekst van het artikel daaronder begrepen. Mr. X en zijn cliënte hebben het artikel tevoren integraal gelezen. Mr. X heeft zich het recht voorbehouden de drukproeven naar eigen inzicht te censureren. De cliënte van mr. X heeft drukproeven van het artikel per pagina voor akkoord ondertekend. Mr. X heeft voorafgaand aan de publicatie mededeling gedaan van de te verschijnen publicatie aan de ouders van zijn cliënte en aan de advocaat van de medeverdachte. Mr. X heeft zich voorzien van advies van zijn voormalig patroon.

Dekenbezwaar

Mr. X heeft in strijd met artikel 46 Advocatenwet gehandeld door zijn medewerking te verlenen aan de totstandkoming van een artikel in de krant door op bepaalde voorwaarden het in de strafzaak tegen zijn cliënte opgemaakte strafdossier aan journalisten ter inzage te geven.

Beoordeling van de bezwaren

De raad stelt voorop dat de advocaat in strafzaken een grote vrijheid heeft bij het bepalen en invullen van het verdedigingsbelang. De wijze waarop de advocaat van deze vrijheid gebruik maakt kan tuchtrechtelijk slechts marginaal worden getoetst. Voorwaarde is wel dat zijn handelen de instemming heeft van zijn cliënt. Het verdedigingsbelang kan meebrengen dat de advocaat de op grond van artikel 51 van het Wetboek van Strafvordering verkregen stukken aan de pers ter beschikking stelt, dan wel daarvan aan de pers inzage verleent. Ook mag de voorwaarde worden gesteld dat daarbij enig rechtens redelijkerwijs te respecteren belang van zijn cliënt kan zijn gediend.

De advocaat dient zich bij het voorgaande mede af te vragen of het opsporingsbelang zo zwaar weegt dat een uitzondering op de hiervoor geschetste vrijheid dient te worden gemaakt, en of de gerechtvaardigde belangen van derden door publicatie van de aan de pers verstrekte stukken niet onnodig worden geschaad. De advocaat heeft bij de afgifte van, dan wel het verlenen van inzage in (gedeelten van) een strafdossier een eigen verantwoordelijkheid. Hij kan daaruit niet worden ontslagen door de opdracht of instemming van zijn cliënte. Evenmin is het gedrag van derden, zoals het Openbaar Ministerie of andere betrokkenen (waaronder de media), en/of de aard van de zaak bepalend voor de vraag of de advocaat zich in een dergelijke situatie behoorlijk heeft gedragen.

Met betrekking tot de opsporingsbelangen van het Openbaar Ministerie is in deze zaak niet gebleken van omstandigheden, die er toe leiden dat mr. X niet aan de totstandkoming van de publicatie had mogen meewerken.

In het onderhavige geval staat vast dat de cliënte van mr. X heeft ingestemd met het afgeven van dan wel inzage geven in (gedeelten van) het dossier aan journalisten. Nu de cliënte van mr. X zelf niet heeft geklaagd en niets erop wijst dat zij niet in staat was haar standpunt zelfstandig te bepalen, kan de handelwijze van mr. X, anders dan de deken meent, niet leiden tot gegrondheid van het bezwaar voorzover het haar belangen betreft.

Thans dient derhalve te worden beoordeeld, of mr. X kan worden verweten dat hij de gerechtvaardigde belangen van derden, waaronder met name hun recht op en belang bij privacy, onnodig heeft geschonden.

In het licht van de door de deken ter toelichting van zijn bezwaar aangevoerde feiten en omstandigheden zal worden bezien of mr. X tuchtrechtelijk kan worden verweten dat de door de deken genoemde passages niet uit het bewuste artikel zijn verwijderd.

Ten aanzien van de passages die betrekking hebben op het jongere zusje van de overleden dochter van de cliënte van mr. X is de raad, anders dan de deken, van oordeel dat de volledige naam van dit kind niet door mr. X geanonimiseerd had behoeven te worden. Ook al zou

aannemelijk worden geacht dat het kind gevolgen zal ondervinden van het feit dat haar naam – in een gruwelijke context als die waarvan in deze zaak sprake is – tot het publieke domein is gaan behoren, het is naar het oordeel van de raad voldoende aannemelijk dat die naam ook vóór de bewuste publicatie al vele malen in niet-geanonimiseerde vorm naar buiten was gebracht.

Mr. X kan echter wel worden verweten dat hij heeft toegelaten dat de privacy van dit kind op onaanvaardbare wijze werd geschonden door niet de passage te (laten) schrappen waar enkele zeer persoonlijke gegevens over het kind in vermeld stonden. Het komt de raad voldoende aannemelijk voor dat het kind mede als gevolg van de in die passage voorkomende bijzonderheden enige vorm van schade zal kunnen ondervinden. Met openbaarmaking van de zeer persoonlijke gegevens in die passage kan voorts redelijkerwijs geen enkel verdedigingsbelang gediend zijn geweest. De raad verwerpt het door mr. X gevoerde verweer dat zijn cliënte ten tijde van de publicatie het gezag over haar dochter uitoefende, zodat het belang van de dochter niet zou kunnen worden getoetst. Mr. X had rekening behoren te houden met een zelfstandig belang van het dochttertje van zijn cliënte, zodat de door zijn cliënte gegeven toestemming hem niet van zijn eigen verantwoordelijkheid ontsloeg.

Ten aanzien van de vader van de kinderen komt de raad tot het oordeel dat mr. X kan worden verweten dat hij heeft toegelaten dat hij – de vader – door zijn cliënte in en door de publicatie onnodig grievend is bejegend. Het valt niet in te zien welk verdedigingsbelang door de publicatie van deze kwalificaties redelijkerwijs gediend kon zijn.

Ook ten aanzien van de ouders van de cliënte van mr. X moet worden geoordeeld dat mr. X heeft toegelaten dat hun recht op en belang bij hun privacy onnodig werden geschonden. In het bijzonder door de passage op pagina 5 van het dossier, 4e kolom van links, beginnend met de woorden ‘Op het’ en eindigend met de woorden ‘van burgerlijkheid’ geldt bovendien dat met de publicatie daarvan, marginaal toetsend, geen enkel verdedigingsbelang kon zijn gediend.

Ten aanzien van de medeverdachte van de cliënte van mr. X komt de raad tot het oordeel dat de onmiskenbare schending van diens belangen de marginale toetsing kan doorstaan. Het publiekelijk corrigeren van het over de cliënte van mr. X in de media ontstane beeld kon immers niet geschieden zonder daarbij de positie van de medeverdachte aan de orde te laten komen. Voorts houdt de raad er rekening mee dat mr. X onbestreden heeft gesteld dat hij de advocaat van de medeverdachte tevoren van de voorgenomen publicatie van het artikel in kennis heeft gesteld, zonder dat daar toen of later door of namens de medeverdachte op is gereageerd.

Ten aanzien van het overleden dochttertje van de cliënte van mr. X ten slotte is de raad tot de conclusie gekomen dat mr. X er tuchtrechtelijk geen verwijt van kan worden gemaakt dat hij heeft toegelaten dat de omstandigheden waaronder dit kind om het leven is gekomen door de onderhavige publicatie – nog vóór de openbare behandeling van de tegen de cliënte van mr. X aanhangige strafzaak een aanvang had genomen – in het publieke domein zijn beland. De omstandigheden zijn, hoe gruwelijk ook, zo onlosmakelijk verbonden met de eigen belangen

van de cliënte van mr. X in de tegen haar aanhangige strafzaak, dat de balans hier behoort door te slaan naar een te respecteren verdedigingsbelang. Dat over de in dit opzicht door de verdediging gemaakte keus verschillend kan worden gedacht maakt dit niet anders.

Maatregel

Met het voorgaande is gegeven dat mr. X in strijd met hetgeen een behoorlijk advocaat betaamt heeft toegelaten dat het recht op en het belang bij de privacy van de jongste dochter van de cliënte van mr. X, van haar ouders, alsook van de vader van de kinderen, onnodig werden geschonden. Met de publicatie van de bovenaangehaalde passages kon – ook ten tijde van de publicatie – redelijkerwijs geen te respecteren verdedigingsbelang gediend zijn.

De ouders van de cliënte van mr. X hebben evenwel niet zelf geklaagd. Ook is voldoende aannemelijk geworden dat de vader van de kinderen vóór de publicatie van het onderhavige artikel zelf indringend publieke aandacht voor zijn visie op de zaak heeft gevraagd.

De raad heeft voorts de overtuiging gekregen dat mr. X in deze zaak het belang van zijn cliënte met open vizier heeft trachten te behartigen. Daar komt bij dat de deken, kennis dragend van de door de vader van de kinderen tegen mr. X bij hem ingediende klacht, te kennen heeft gegeven dat voor hem vooral van belang is dat de tuchtrechter aan de hand van deze zaak in het algemeen de grenzen aangeeft waaraan de advocaat zich bij afgifte van en inzage in (gedeelten van) een strafdossier aan journalisten dient te houden. Het geheel van de genoemde omstandigheden is naar het oordeel van de raad van dien aard dat mr. X geen maatregel behoeft te worden opgelegd.

Volgt

Verklaart de bezwaren deels gegrond zonder het opleggen van een maatregel.

MISBRUIK REGELS GEFINANCIERDE RECHTSHULP

*Raad van Discipline Amsterdam, 12 mei 2003
(mrs. Kist, Hamming, Bunjes, De Meyere en Romein)*

In een echtscheidingsprocedure is het niet geoorloofd dat de declaratie wordt gesteld ten name van een rechtspersoon.

- Artikel 46 (2.2 Bezwaren van de deken; 5.4 Welwillendheid in het algemeen; 5.5 Nakomen van financiële verplichtingen)
- Gedragsregel 18 lid 1, 24 lid 2, 27 lid 7

Feiten

Mr. X heeft op verzoek van haar broer een cliënte bijgestaan in haar echtscheidingsprocedure. Haar broer en zijn vennootschap waren reeds cliënten van mr. X. Mr. X en de broer van zijn cliënte hebben de afspraak gemaakt dat de kosten voor deze echtscheidingsprocedure aan de vennootschap van de broer van zijn cliënte in rekening zou worden gebracht. Tevens is afgesproken dat ten behoeve van zijn cliënte gefinancierde rechtshulp zou worden aangevraagd en dat

eventueel ontvangen vergoedingen in mindering zouden worden gebracht op de aan de vennootschap van de broer van zijn cliënte te verzenden declaraties.

Toen betaling van de verzonden declaraties uitbleef omdat de hoogte daarvan werd betwist, heeft mr. X onder meer bij brieven zowel zijn cliënte als haar broer en diens vennootschap bedreigd met het treffen van rechtsmaatregelen tegen zowel zijn cliënte als de vennootschap, onder andere door middel van het leggen van beslagen op de woning van zijn cliënte. Mr. X heeft conservatoir derdenbeslag gelegd ten laste van de vennootschap. Dit beslag heeft haar werking van rechtswege verloren doordat mr. X de hoofdzaak tegen de vennootschap niet aanhangig heeft gemaakt.

In een andere zaak heeft mr. Y op verzoek van zijn cliënte per aange tekende brief een cliënte van mr. X aangeschreven. Mr. X heeft vervolgens namens die cliënte schriftelijk de brief van mr. Y beantwoord. Mr. X heeft zich voorts telefonisch tot mr. Y gewend met de mededeling dat hij inmiddels rechtstreeks telefonisch contact had gehad met de cliënte van mr. Y en met haar de kwestie had besproken.

Dekenbezwaar

Mr. X heeft in strijd gehandeld met artikel 46 Advocatenwet doordat hij:

- a. met de broer van zijn cliënte is overeengekomen dat die broer via zijn vennootschap de kosten van de rechtsbijstand aan cliënte voor zijn rekening zou nemen en dat mr. X zijn declaraties voor rechtsbijstand aan zijn cliënte ook daadwerkelijk heeft gesteld op naam van de vennootschap van haar broer;
- b. naast de afspraken genoemd onder a ten behoeve van zijn cliënte een toevoeging heeft aangevraagd en die ook voorlopig is verleend doch desondanks zijn declaraties conform de afspraken onder a heeft verzonden;
- c. schriftelijk aan zijn cliënte heeft bevestigd dat een eventuele toevoeging te zijner tijd zou worden verrekend met zijn declaraties;
- d. zonder eerst de deken te raadplegen – toen betaling van zijn declaraties uitbleef – conservatoir beslag heeft gelegd onder de vennootschap van de broer van zijn cliënte;
- e. zich rechtstreeks in verbinding heeft gesteld met een cliënte van mr. Y;
- f. als reden voor voormelde handelwijze heeft opgegeven dat hij geen vertrouwen erin had dat mr. Y een positieve bijdrage zou gaan leveren aan de noodzakelijke snelheid van handelen.

Beoordeling van het dekenbezwaar

Ten aanzien van het bezwaar onder a tot en met c

Mr. X heeft cliënte terecht gewezen op de mogelijkheid een toevoeging aan te vragen. Zoals omschreven in artikel 24 lid 2 van de Gedragsregels geldt daarbij echter als gedragsnorm dat de advocaat voor de behandeling van een zaak waarin hij is toegevoegd voor zijn werkzaamheden geen vergoeding in welke vorm dan ook mag bedingen of in ontvangst nemen, afgezien van eigen bijdrage en verschotten tegen de daarvoor geldende regels.

Mr. X heeft in strijd gehandeld met de hiervoor genoemde regel en daarmee met hetgeen een advocaat betaamt door te bedingen dat de ontvangen rechtsbijstandvergoeding in mindering zou worden gebracht op het door hem aan de vennootschap van de broer van zijn cliënte te declareren honorarium.

Mr. X heeft bovendien valsheid in geschrifte gepleegd door zijn declaraties voor werkzaamheden ten behoeve van zijn cliënte te stellen op naam van de vennootschap van de broer van zijn cliënte. Ook in dat opzicht heeft mr. X gehandeld in strijd met hetgeen een advocaat betaamt.

Het bezwaar is voor wat betreft zijn onderdelen a tot en met c gegrond.

Ten aanzien van het bezwaar onder d

Tussen de cliënt en zijn advocaat bestaat een vertrouwensrelatie. Gelet op de positie die de broer van de cliënte van mr. X, alsook zijn vennootschap in nam, strekt die vertrouwensrelatie zich in casu ook tot hen uit. Deze vertrouwensrelatie brengt mee dat de advocaat grote behoedzaamheid moet betrachten wanneer hij maatregelen meent te moeten nemen ter zake van het innen van de declaratie. Hiervoor geldt een speciale regeling te weten de begrotingsprocedure. Eerst wanneer de verschuldigdheid van de declaratie vaststaat, mag de advocaat ertoe overgaan zijn cliënt in rechte te betrekken. De behoedzaamheid die de advocaat moet betrachten geldt temeer wanneer hij conservatoire maatregelen tegen zijn cliënt wil nemen. Volgens de geldende opvatting zoals vastgelegd in Gedragsregel 27 lid 7 is dan eerst overleg met de deken geboden. Uit de stukken van hetgeen ter zitting is verklaard blijkt dat de door mr. X verzonden facturen werden betwist en dat mr. X zijn cliënte, haar boer en diens vennootschap heeft bedreigd met conservatoire beslagen, onder andere op de woning van zijn cliënte. Toen betaling uitbleef is mr. X zonder overleg met de deken ertoe overgegaan conservatoir derdenbeslag te leggen onder de bank van de vennootschap. Door aldus te handelen heeft mr. X gehandeld in strijd met hetgeen een advocaat betaamt.

Het bezwaar is voor wat betreft onderdeel d gegrond.

Beoordeling van het bezwaar onder e en f

Een advocaat die weet dat de wederpartij van zijn cliënt door een advocaat wordt bijgestaan, stelt zich niet anders met deze wederpartij in verbinding dan door tussenkomst of met toestemming van diens advocaat. Deze regel strekt er onder meer toe te voorkomen dat degenen die zich van rechtshulp door een advocaat heeft voorzien wordt blootgesteld aan een rechtstreekse beïnvloeding door de advocaat van zijn wederpartij.

Mr. X heeft in strijd gehandeld met de hiervoor genoemde regel door buiten mr. Y om zich rechtstreeks te wenden tot diens cliënte. Anders dan mr. X aan de deken heeft geschreven, brengt de strekking van de genoemde regel met zich dat noch het belang van zijn cliënte bij continuïteit van haar onderneming, noch de 'stuitende vooringenomenheid' en 'polariserende houding' van mr. Y, deze handelwijze van mr. X kan rechtvaardigen.

Hoewel het mr. X had betaamd zijn opvattingen over het optreden

van mr. Y in voormelde brief aan de deken in minder heetgebakerde bewoordingen uit te drukken, heeft hij door dit woordgebruik niet de tussen advocaten te betrachten welwillendheid geschonden, nu hij met deze brief beoogde de deken inzicht te verschaffen in de ware beweegredenen voor zijn handelwijze.

Het bezwaar onder c is gegrond en het bezwaar onder f ongegrond.

Maatregel

Met het voorgaande is komen vast te staan dat mr. X binnen een korte tijdspanne in meerdere opzichten op voor de beroepsuitoefening wezenlijke punten gehandeld heeft in strijd met hetgeen een advocaat betaamt. Mr. X heeft meegewerkt aan het misbruiken van de regels voor gefinancierde rechtshulp. Bovendien heeft mr. X valsheid in geschrifte gepleegd hetgeen niet alleen afbreuk doet aan zijn eigen integriteit en betrouwbaarheid, maar ook aan die van de gehele beroepsgroep. Op de zitting heeft mr. X eerst op aandringen van de raad er blijk van gegeven te beseffen dat zijn handelwijze in strijd is geweest met hetgeen een advocaat betaamt. Dit laatste geldt ook voor zijn handelwijze terzake het buiten mr. Y om benaderen van diens cliënte. De raad is van oordeel dat mr. X zich zo onbehoorlijk heeft gedragen en zo moeizaam blijk heeft gegeven van inzicht in zijn eigen handelen dat een onvoorwaardelijke schorsing op haar plaats zou zijn geweest. Nu echter tegen mr. X niet eerder klachten of bezwaren gegrond zijn verklaard en mr. X uiteindelijk er blijk van heeft gegeven te beseffen dat zijn handelwijze ernstig laakbaar is, meent de raad ditmaal te kunnen volstaan met een voorwaardelijke schorsing van twee maanden.

Volgt

- Verklaart de bezwaren onder a, b, c, d en e gegrond en het bezwaar onder f ongegrond;
- legt aan mr. X op de maatregel van een voorwaardelijke schorsing met een proeftijd van twee jaar.

WEIGEREN VERSTREKKEN PROCESSTUKKEN AAN CONFRÈRE

Hof van Discipline, 26 mei 2003, nr. 3697

(mrs. Van Erp Taalman Kip-Nieuwenkamp, Meeter, Gerritzen, Minderhoud en Goslings)

Raad van Discipline Amsterdam, 14 oktober 2002

(mrs. Kist, Karskens, Klaver, Meijer en Röttgering)

Onder omstandigheden is het weigeren om kopieën van reeds gewisselde processtukken aan een confrère te verstrekken in strijd met hetgeen een behoorlijk advocaat betaamt.

- *Advocatenwet, art. 46 (5.4 welwillendheid in het algemeen)*
- *Gedragsregel 17*

Feiten

Mr. X treedt op voor de gedaagden in een procedure. Mr. Y, de advocaat van de eiser in die procedure, verzoekt hem om kopieën van de processtukken. Mr. Y is van kantoor gewisseld, zijn oude kantoor is

het dossier kwijt en de rechtbank beschikt niet over een schaduw dossier. Mr. Y wil nog een akte nemen, waarna vonnis kan worden gevraagd. Ondanks verschillende rappellen reageert mr. X niet. Evenmin reageert hij op verschillende brieven van de deken, die door mr. Y om bemiddeling is gevraagd.

Mr. Y klaagt erover

- a. dat mr. X niet reageert op zijn brieven en daardoor de rechtsgang frustrereert;
- b. dat mr. X handelt in strijd met de goede procesorde en de zorgvuldigheidsnorm en/of de betamelijkheidsnorm van artikel 46 door niet, zoals door mr. Y verzocht, een afschrift van het dossier af te geven.

De deken voert als bezwaren aan dat mr. X niet reageert op zijn brieven.

Overwegingen raad

Een tuchtrechtelijk gesanctioneerde gehoudenheid in te gaan op een verzoek als mr. Y in deze zaak aan mr. X heeft gedaan bestaat in haar algemeenheid niet. Een dergelijke gehoudenheid vloeit niet voort uit de in de klacht genoemde beginselen en ligt evenmin besloten in de gedragsregel dat advocaten dienen te streven naar een onderlinge verhouding die berust op welwillendheid en vertrouwen. Onder bijzondere omstandigheden kan zulks wellicht anders zijn, maar mr. Y heeft zulke omstandigheden niet naar voren gebracht. Onderdeel b) van de klacht is dan ook ongegrond. De door mr. X genoemde gronden van twijfel aan de juistheid van de stelling van mr. Y dat zijn procesdossier zoek is, kunnen dus onbesproken blijven.

Het voorgaande neemt niet weg dat het de advocaat, die een dergelijk verzoek van een collega of confrère ontvangt, betaamt om tenminste op dat verzoek te antwoorden en zodoende duidelijkheid te verschaffen of al dan niet aan het verzoek zal worden voldaan. Door op geen van alle brieven van mr. Y te reageren heeft mr. X zich niet gedragen zoals een behoorlijk advocaat betaamt. Onderdeel a) van de klacht is dus gegrond.

Uit de hiervoor weergegeven feiten volgt dat mr. X op diverse verzoeken van de deken in het geheel niet heeft gereageerd. Mr. X heeft daardoor de bij de wet aan de deken opgedragen taak gefrustreerd. Het bezwaar is gegrond.

Volgt gegrondverklaring, ten dele, van de klacht, gegrondverklaring van het dekenbezwaar, met oplegging van de maatregel van berisping.

Overwegingen hof

Bij de beoordeling van de in hoger beroep aan de orde zijnde klacht gaat het om de beantwoording van de vraag of mr. X, in de gegeven omstandigheden, klachtwaardig handelt, doordat hij weigert een duplicaat van zijn procesdossier aan klager te verschaffen. Het hof stelt voorop dat het hierbij gaat om stukken die in het kader van een lopende rechtbankprocedure, waarin klager voor de eisende partij

optreedt en mr. X voor de gedaagde, reeds in handen van de rechter zijn gesteld en in zoverre dus door de partijen naar buiten zijn gebracht.

Gelet hierop en in aanmerking genomen dat (i) zowel het procesdossier van klager als het bij de rechtbank berustende dossier in het ongereede zijn geraakt, (ii) thans alleen nog het procesdossier van mr. X voorhanden is en (iii) de door de cliënte van klager gewenste voortzetting van de procedure niet mogelijk is tenzij de klager de beschikking krijgt over het onder mr. X berustende procesdossier, ligt het naar het oordeel van het hof op de weg van mr. X om, op de wijze als door klager verzocht, klager in staat te stellen verder te procederen. Hieraan kan niet afdoen dat mr. X het mogelijk in het belang van zijn cliënt acht de gevraagde medewerking niet te verlenen. Het hof komt dan ook tot het oordeel dat mr. X door te weigeren kopieën van de reeds gewisselde processtukken aan klager te (doen) verstreken, handelt in strijd met hetgeen een behoorlijk advocaat betaamt.

Uit het voorafgaande volgt dat onderdeel b) van de klacht gegrond is en dat de door klager aangevoerde grieven geen verdere bespreking behoeven. Het hof ziet geen aanleiding tot oplegging van een zwaardere maatregel dan de door de raad opgelegde maatregel.

Volgt

Vernietiging van de beslissing van de raad voorzover daarbij onderdeel b) van de klacht ongegrond is verklaard, gegrondverklaring van onderdeel b) van de klacht en bekrachtiging voor het overige.

SCHEIDING VERTROUWEN IN ADVOCATUUR DOOR CURATOR

Raad van Discipline Amsterdam, 26 mei 2003
(*mrs. Kist, Van den Biesen, Hamer, Karskens en Wiarda*)

Door een faillissementscurator ingediend salarisvoorstel te hoog bevonden. Vertrouwen in de advocatuur geschaad.

- *Advocatenwet, art. 46 (4.3 financieel belanghebbenden)*
- *Gedragsregels 1, 23 en 25*

Feiten

Mr. X, curator van een aantal vennootschappen, doet aan de RC een salarisvoorstel dat door de advocaat van de Vereniging van crediteuren veel te hoog wordt gevonden. Met instemming van die advocaat en mr. X verzoekt de RC aan mr. Y om over het salarisvoorstel te rapporteren en te adviseren.

In zijn rapport adviseert mr. Y om de door mr. X opgegeven uren met 25% te korten 'als matiging vanwege inefficiëntie' en de op naam van de secretaresse van mr. X opgegeven uren met 50% te korten, zulks in het licht van 'het niveau van het werk'. Mr. X deed vervolgens een salarisvoorstel conform deze aanbevelingen. De deken voert ambtshalve bezwaar aan.

Overwegingen raad

De raad stelt voorop dat de taakuitoefening van de advocaat als curator in een faillissement in het algemeen niet tot het terrein behoort

dat door het advocatentuchtrecht wordt bestreken. Uitsluitend indien de advocaat zich in die hoedanigheid zou misdragen, en daardoor het vertrouwen in de advocatuur zou schaden, kan er voor tuchtrechtelijke toetsing aanleiding zijn.

De raad onderkent dat weging van de vraag in hoeverre alle gemaakte uren voor doorbelasting in aanmerking komen tot uiteenlopende uitkomsten zal kunnen leiden, zonder in absolute termen goed of fout te zijn. Een zekere beoordelingsmarge zal – kortom – voor lief moeten worden genomen. De matiging van 25% die mr. Y noodzakelijk acht en die met instemming van mr. X door de RC wordt overgenomen en door mr. X in zijn nader salarisvoorstel wordt verdisconteerd, acht de raad evenwel bedoelde marge te buiten gaan. De rechtbank moet in verdergaande mate dan waarvan hier sprake is, kunnen afdaan op de opgave van de als curator optredende advocaat. Een overvraging van deze omvang kan bij de overige in deze faillissementen betrokkenen – en via hen of via, zoals in dit geval, aandacht in de media bij een breder publiek – het vertrouwen in de advocatuur schenden.

(Ten aanzien van de uren van de secretaresse geeft de raad een overweging in dezelfde zin.)

Volgt

Gegroundverklaring van de dekenbezwaren met oplegging van de maatregel van enkele waarschuwing.

Noot

Deze beslissing is van een uitvoerig en zeer lezenswaardig commentaar voorzien door mr. W.J.M. Bekkers in het Tijdschrift voor Insolventierecht, jaargang 9 no. 5, pag. 122 e.v..

E.

ARTIKEL 46H LID 4

Voorzitter Hof van Discipline, 2 juni 2003, nr. 3842
(mr. J.H.C. Zwitser-Schouten)

Artikel 46h lid 4 van de Advocatenwet bepaalt dat tegen een beslissing van de raad, waarbij het verzet tegen een beslissing van de voorzitter van de raad niet-ontvankelijk of ongegrond wordt verklaard, geen hoger beroep openstaat. Dat is niet anders als de raad, kennelijk per abuis, aan de voet van een dergelijke beslissing heeft vermeld dat, binnen welke termijn en op welke wijze van die beslissing hoger beroep kan worden ingesteld.

– *Advocatenwet art. 46h lid 4 (Tuchtprocesrecht)*

SCHENDING GEHEIMHOUDINGSPLICHT

Hof van Discipline, 2 juni 2003, nr. 3654
(mrs. Fransen, Beker, Bijvanck, De Groot en Scholten)

Raad van Discipline Amsterdam, 17 juni 2002
(mrs. De Groot, Van den Biesen, Klaver, Karsten en Romijn)

Schending van de geheimhoudingsverplichting door een concept-dagvaarding, zonder instemming van de cliënt, toe te zenden aan een confrère die een soortgelijke procedure wenst te entameren.

– *Advocatenwet, art. 46 (1.3 geheimhoudingsplicht)*
– *Gedragsregels 6 en 11*

Feiten

Mr. X trad op voor een cliënt die een procedure wilde entameren. Die cliënt verzocht mr. X in zijn contacten met derden en kantoorgenoten de door hem noodzakelijk geachte vertrouwelijkheid in acht te nemen. Tussen mr. X en de cliënt ontstond onenigheid over de wijze waarop de vordering juridisch zou moeten worden geformuleerd, hetgeen tot het eind van de opdracht leidde. Daags daarna nam mr. X contact op met mr. Y, die voor anderen een soortgelijke actie in voorbereiding had. Mr. X zond vervolgens zijn concept-dagvaarding aan mr. Y. Enige tijd later bleek dat de door mr. Y uitgebrachte dagvaarding (zeer) grote overeenkomsten vertoonde met het concept van mr. X. Desgevraagd verklaarde mr. X aanvankelijk tegen zijn cliënt niet te begrijpen hoe dat kon en verzweeg hij dat hij het concept aan mr. Y had gezonden.

Overwegingen raad

De raad stelt voorop dat de advocaat in overeenstemming met Gedragsregel 6 verplicht is tot geheimhouding. Hij dient te zwijgen over bijzonderheden van de door hem behandelde zaken. Indien een juiste uitvoering van de hem opgedragen taak naar zijn onderdeel een gebruik maken van zijn verkregen kennis naar buiten eist, staat dat de advocaat vrij, voorzover de cliënt daartegen geen bezwaar heeft en voorzover dit in overeenstemming is met een goede beroepsuitoefening. Voorts is van belang dat de hier bedoelde geheimhoudingsplicht voortduurt na de beëindiging van de relatie met de cliënt.

Mr. X heeft de op hem rustende geheimhoudingsplicht geschonden door zonder instemming van de klager de inhoud van de in opdracht van klager opgestelde concept-dagvaarding aan mr. Y op te sturen. Mr. X had te meer van deze geheimhoudingsplicht doordrongen dienen te zijn, (i) nu klager, naar als niet of onvoldoende bestreden vaststaat, er bij hem op had aangedrongen bij het opstellen van de dagvaarding een bepaalde mate van vertrouwelijkheid in acht te nemen door niet meerdere kantoorgenoten te belasten met het opstellen daarvan en (ii) er tussen klager enerzijds en mr. Y en de door hem vertegenwoordigde groep aandeelhouders anderzijds, een zekere mate van animositeit bestond waarvan mr. X zich blijkens zijn uitlatingen ter zitting bewust is geweest. De stelling van mr. X, dat het hem vrij stond mr. Y het concept toe te zenden in het kader van een uitwisseling van know how slaagt niet.

Onder omstandigheden is denkbaar dat voor een juiste uitvoering van de opgedragen taak een dergelijke uitwisseling van kennis noodzakelijk is. De relatie tussen klager en mr. X was op het moment van

verzending van het concept echter reeds beëindigd, terwijl mr. X er evenmin op mocht vertrouwen dat klager geen bezwaar had tegen de verzending van het concept.

Voorts staat vast dat mr. X, nadat hij door klager met de gelijkenis tussen zijn concept-dagvaarding en de dagvaarding van mr. Y werd geconfronteerd, niet onmiddellijk opening van zaken heeft gegeven. Mr. X heeft eerst opening van zaken gegeven, nadat hij door klager met zijn handelwijze werd geconfronteerd. Door aldus te handelen, heeft mr. X in strijd met Gedragsregel 11 klager niet op de hoogte gesteld van zijn eigen tekortschieten. Bovendien heeft hij door deze opstelling het vertrouwen in de advocatuur en zijn eigen beroepsuitoefening in ernstige mate geschaad.

Met deze handelwijze heeft mr. X voorts er blijk van gegeven onvoldoende oog te hebben gehad voor de belangen van klager. Mr. X had bij zijn handelen er zich rekenschap van dienen te geven dat klager, die zijn bestaansrecht ontleent aan de behartiging van de belangen van effectenbezitters en voor een doeltreffende uitvoering van zijn werkzaamheden in belangrijke mate afhankelijk is van een goede reputatie, vanwege (mogelijke) publiciteit het risico liep reputatieschade op te lopen.

Volgt gegrondverklaring van (deze onderdelen van) de klacht met oplegging van de maatregel van berisping.

Overweging hof

Het hof volgt mr. X niet in zijn stelling dat de door hem opgestelde conceptdagvaarding uitsluitend gebaseerd was op openbare gegevens en dat om die reden terzake van die dagvaarding voor hem geen geheimhoudingsplicht bestond. Elk stuk dat een advocaat concipieert bij een behandeling van een door een cliënt aan hem toevertrouwde zaak valt onder de geheimhoudingsplicht van de advocaat. Daaraan kan niet afdoen dat, zoals in het onderhavige geval, de cliënt zelf al publiciteit heeft gezocht over de inhoud van de zaak en over de door hem te nemen gerechtelijke of andere actie.

Ook de stelling dat een dagvaarding naar haar aard bestemd is om in de openbaarheid gebruikt te worden, kan mr. X niet baten. Nog daar gelaten wat de relevantie van deze stelling zij, de relatie tussen klager en mr. X was verbroken voordat de dagvaarding was uitgebracht en om reden dat klager het niet met alle in de conceptdagvaarding gekozen invalshoeken eens was. Mr. X mocht er dus niet van uitgaan dat de door hem opgestelde conceptdagvaarding nog bestemd was om in de openbaarheid te worden gebracht.

Mr. X heeft voorts gesteld dat hij geen rekening behoefde te houden met de mogelijkheid dat mr. Y zijn conceptdagvaarding zou overschrijven, onder andere omdat mr. X begreep dat mr. Y zijn eigen dagvaarding reeds had doen uitbrengen. Dat mr. X het door mr. Y gemaakt gebruik van de conceptdagvaarding niet behoefde te verwachten moge waar zijn, maar laat onverlet dat mr. X in strijd heeft gehandeld met de jegens zijn cliënt bestaande geheimhoudingsver-

plichting. Evenals de raad neemt het hof daarbij in aanmerking dat klager er bij mr. X uitdrukkelijk op had aangedrongen om buitengewone, zelfs binnen zijn kantoor, vertrouwelijkheid in acht te nemen en dat mr. X bekend was met het bestaan van een zekere animositeit tussen enerzijds klager en anderzijds mr. Y en diens cliënten. Daarbij komt nog dat mr. X zelf en zonder het oogmerk om daarmee enig belang van zijn inmiddels gewezen cliënt te behartigen contact heeft gezocht met mr. Y en de conceptdagvaarding heeft toegezonden. Het feit dat klager zelf in contacten met de pers al het nodige over de zaak aan de publiciteit had prijs gegeven noch het feit dat klager de door mr. X opgestelde conceptdagvaarding had verworpen vermag de handelwijze van mr. X te rechtvaardigen.

Op het moment dat klager mr. X telefonisch de vraag voorlegde hoe het mogelijk was dat mr. Y tot een zo gelijkende tekst had kunnen komen heeft mr. X te kennen gegeven dit niet te weten en heeft hij niet meegedeeld dat hij de conceptdagvaarding aan mr. Y had toegezonden. Het zou mr. X minst genomen gepast hebben om bij de ontdekking van zijn gemaakte fout deze tegenover klager te erkennen en openheid van zaken te geven. In plaats daarvan verhulde mr. X zijn onjuiste handelwijze op onwaarrantige wijze. Terecht heeft de raad geoordeeld dat deze handelwijze van mr. X strijdig is met Gedragsregel 11 en het vertrouwen in de advocatuur en zijn eigen beroepsuitoefening heeft geschaad.

Met betrekking tot de op te leggen maatregel is het hof, evenals de raad, van oordeel dat mr. X grovelijk in strijd gehandeld heeft met zijn beroepsgeheim en de door klager noodzakelijk geachte vertrouwelijkheid, dat hij het vertrouwen in de advocatuur en in zijn eigen beroepsuitoefening heeft geschonden en dat hij heeft gehandeld in strijd met hetgeen een behoorlijk advocaat betaamt. Daarbij is van betekenis dat de schending door mr. X van zijn geheimhoudingsverplichting niet op zichzelf staat, maar gevolgd is door een onwaarrantige houding van mr. X jegens klager door de ontkenning van de afgifte van de conceptdagvaarding aan mr. Y. In beginsel is daarmee de oplegging van de maatregel van berisping zeker gerechtvaardigd.

Het hof wil evenwel, meer dan de raad, in het voordeel van mr. X laten meewegen dat de buitengewoon ongebruikelijke consequenties die zijn handelwijze heeft gehad door mr. X niet behoeften te worden verwacht, alsmede dat hij oprechte spijt van zijn verkeerde inschatting heeft betuigd en te kennen heeft gegeven dat hij zich tot een vergelijkbare handelwijze niet meer zal laten verleiden.

Tevens wil het hof in het voordeel van mr. X laten meewegen, zoals ook de raad reeds heeft gedaan, dat aan mr. X nimmer eerder een tuchtrechtelijke maatregel is opgelegd.

Rekening houdende met een en ander, acht het hof de oplegging van de maatregel van enkele waarschuwing voldoende.

Volgt

Vernietiging van de beslissing van de raad voorzover daarbij aan mr. X de maatregel van berisping is opgelegd, oplegging van de maatregel van enkele waarschuwing en bekrachtiging voor het overige. ●